

Snežne lučke v temini

Svetla, mrzla zimska noč. Posamezne zvezde se bleščijo na brezbrežju neba, nekaj oblakov podolgovato kot čolni lebdi na njem. Polna luna meče čudno pozlato na zimsko pokrajino. Gledam v to nočno svetlobo. Poloti se me misel, da bi kam šla. Ob Gradaščici se belo odraža polje, travniki snega se dopolnjujejo s črmino gozdov na Sredenskem hribu. Čez dan sem že tekala v zavetju vej, kaj če bi poskusila tudi ob polni luni? Nikoli še nisem. Smučarji pravijo, da je to poseben užitek.

Pa se odločim. Malo poguma je bilo vseeno treba. Nekaj misli, da lahko padem, da bo težko vstati, je bilo treba premagati in da me nihče, "če bi bilo treba", ne bi videl. Pa tudi te, da nobeden ne teka ob večerni uri. A nekaj grenkobe, ki se je ulegla v dušo, bo mogoče ta sijoči večer le odplaknil.

Grem. Že na poti do moje ustaljene proge me pozdravljajo snežne lučke. Srež se je ujel na trdo snežno podlago, na sren. Mislim, da ga strokovnjaki označujejo še s pridevkom površinski. To bo nekaj nebeško lepega. Svetleče zvezde na nebu, sijoče svetinjice pa tudi okrog mene. Nadenem si smuč; lahkotno drsijo skozi palčke, svedrce, ploščice, trikotnicke, kar pravijo, da je v površinskem srežu. Ogromno jih je. Bliže meni so biserčki gostejši, z oddaljenostjo se redčijo, prižigajo in ugašajo. Spremembe v mojem gibanju rojevajo te snežne zvezdice. Smuč enakomerno hrestijo in veselo si začnem brundati pesmico. Tako kot v otroštvu. To mi je ostalo od domačega snežnega veselja, tudi takrat sem že bila otrok zime. Smreke v bližini so še ovešene s prti snega. Lepo je, človeka pomirja. Kaj to pravzaprav pomeni? Mogoče je to poenoteno doživetje tistega, kar ima človek v sebi in kar mu približa zunanji svet, okoliščine. Meni je dobrodejen ta zimski večer, nekemu drugemu daje narava uteho v drugačni podobi.

Na luno se prithotapi oblak in svetloba je nekoliko medlejša. Nič hudega. Čelne svetilke še ne prižgem. Naj bo čim bolj prvinsko. Od nekje se nad ravnino zbirajo nizke meglice in zakrijejo pogled na vas. To me ne moti, saj je še bolj oddaljeno to vsakdanje vrvenje in pehanje. Tako sva sami, snežna belina in jaz. Kako že pravi Marjan Lipovšek: "Sreča, gorska sreča sredi snežne samote."¹ Ob tem se spomnim: Psihologi ugotavljajo, kaj bi človek drugače delal, če bi še enkrat živel. Zase vem, da bi med športne dejavnosti dodala turno smučanje.

Naslednji dan, še preden je sonce razmehčalo belino, sem spet na progi. Zanimalo me je, kako je s temi lučkami podnevi, pa sem se spet odločila. A glej, tudi zdaj so raztresene po polju. Tudi zdaj lepšajo dan. Koliko je oddaljena tista, ki je najdlje, ki se kaže ob bregu gozdnega roba? Mogoče petdeset metrov.

Sonce sije in zdaj lahko čisto od blizu pogledam to snežno svečico. To je majhna ploščica in narava jo je postavila tako, da je obrnjena naravnost proti soncu, sinoči potemtakem proti luni. Tudi na taki majčkeni stvarci so raztresene drobne svetleče pikice, če je pa oddaljena, se združijo v pravo lučko. Prav tako kot

Foto
Milka Bokal

včeraj jih je ob meni več, v oddaljenosti pa so posejane sem in tja.

Grem domov. Snežna odeja je ponekod raztrgana s prekopninami. Čipkaste bele tančice se dvigajo nad travnato rušo. Ponekod zlomljene trave že bodejo skoznje. A ne, ne samo zlomljene, tudi pokončne so med njimi. Take so, kot smo kdaj ljudje ... Kmalu bo sončna toplota zbudila življenje v globini in to bo zeleno pribodlo na dan. ●

¹ Vladimir Habjan, *Živeti z gorami*, 2013, stran 55.